

Domonkos Miksa Nászúton Második Feleségével

Ez a kép Bécsben készült, apámat és a második feleségét ábrázolja a nászúton 1925-ben. 1925-ben apám újraraházasodott. A második feleség neve Szabó Stefánia. Nem tudom, mikor született, mert titkolta. Tudomásom szerint újsághirdetés alapján ismerkedtek meg. Mostohaanyám akkor özvegy volt. Az első házasságából nem volt gyereke, a másodikban pedig nem akartak már. Az első férje a nagy Herzl család valamelyik sarja volt, ha jól emlékszem, Herzl Fülöp. A tőzsdén nagyon

meggazdagodott, majd amikor a budapesti tőzsde összeomlott, akkor a veszteségei miatt öngyilkos lett. A mostohaanyámnak, amikor összeházasodtak, még volt vagyona, az Ó utcában volt egy bérháza. Valószínűleg ő hirdetett, az apám felfigyelt rá, összeismerkedtek, és az apám látta a gazdagságot. Az Ó utcai ház első emelete volt a mostohaanyámé, a többit kiadta. Ez egy szép négy- vagy ötszobás lakás volt, gyönyörű csillárokkal. A csillárokról emlékszem, mert apám kettőnk kezén fogva elvitt bemutatni a leendő anyukának, hogy mi a véleménye. Nagyon rendesen kellett viselkednünk. A mostohaanyánkkal jól kijöttünk, soha semmi konfliktus nem volt. Nagyon gondoskodó volt, a betegeskedő gyerekeket nagyszerűen tudta ápolni, nagyon vigyázott ránk. Anyukának szólítottuk. Apám sokkal kevesebbet törődött velünk, a munkája is elszóltatta. Nem tudom, hogy a mostohaanyám milyen iskolát végzett, de végig háztartásbeli volt. Nagyanyám akkor is velünk lakott, de a második feleségnél nem szíttott viszályt. Mire a második feleség megérkezett, addigra a nagymama valószínűleg tanult az előzőből. Mert amikor szétesett az első házasság, akkor látta, hogy ennek bizonyos mértékig ő is oka volt. A cseléd és a mostohaanyám között általában jó viszony volt. Az ételkészítésnél a mostohaanyámnak volt döntő szerepe, és azt hiszem, a bevásárlásnál is. A cselédek általában inkább takarítottak, mostak, vasaltak, a fűtés körüli teendőket látták el. Majdnem mindenütt szén- vagy fatüzelésű kályha volt, minden lakáshoz tartozott egy ilyen rekesz [a pincében], abban volt a tüzelő. De 1943-ra nagyon kifogyott a tüzelőkészlet. Emlékszem, a mostohaanyám egy levelében írta, hogy bizony sokat fagyoskodnak. Én a munkatáborban rendszeresen kaptam csomagokat és pénzt. Pedig akkor már nagyon nehéz helyzetben voltak. A mostohaanyám súlyos cukorbeteg volt, és 1956-ban már rettentő állapotban volt. Végül az Amerikai úti zsidó kórházban ápolták majd egy évig, ott is halt meg 1960-ban. Zsidó temetőben van eltemetve.